

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 522/2023-11

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla (sudca spravodajca) a sudcov Petra Straku a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa **MARAIN, s. r. o.**, Jánošíkova 316/51, Lipany, IČO 46 825 932, zastúpeného JUDr. Michalom Murinom, advokátom, Nová Doba 497, Nižná, proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 7Cob/38/2021-161 zo 7. februára 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 29. septembra 2023 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) uznesením krajského súdu v obchodnom spore, ktoré žiada zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

II.

2. Žalobca sa proti sťažovateľovi domáhal zaplatenia 2 201 eur. Bolo nesporné, že sťažovateľ ako objednávateľ a žalobca ako dodávateľ 22. januára 2020 uzavreli zmluvu, na základe ktorej žalobca dodal sťažovateľovi zvaračské práce svojich pracovníkov. Podľa dohody o hodinovej odmene zvarania žalobca vyúčtoval sťažovateľovi faktúrou z 3. februára 2020 za práce vykonané do konca januára 2020 3 021 eur splatných do 3. marca 2020. Sťažovateľ 25. februára 2020 žalobcu žiadal o zníženie fakturovanej čiastky o 1 000 eur z dôvodu neefektívnosti pracovníkov žalobcu pri zvaraní. Pred začatím sporu sťažovateľ žalobcovi zaplatil len 1 000 eur, čo odôvodnil tým, že rozsah prác vykonaných žalobcom podľa stavebného softvéru predstavuje len 550 eur.

3. Okresný súd žalobu zamietol, keď považoval za preukázané, že žalobca dielo v rozsahu vyúčtovaných hodín vykonal a evidenciu dochádzky pracovníkov žalobcu podpísala zamestnankyňa žalovaného, ktorá bola pri vyhotovovaní diela. Bol však toho názoru, že sťažovateľ preukázal, že si voči žalobcovi riadne a včas uplatnil nárok z väd diela – zľavu z ceny diela 2 021 eur. Vady spočívali v nesprávnom vykružení dier zváraného potrubia a žalobca sťažovateľa neupozornil na nevhodnosť zvárania argónom, čím došlo k porušeniu zásady poctivého obchodného styku.

4. Proti rozsudku okresného súdu podal žalobca odvolanie, o ktorom krajský súd rozhodol tak, že žalobe vyhovel. Dospel k záveru, že dielo bolo ukončené už koncom januára 2020, no sťažovateľ žalobcovi vady spočívajúce v spochybnení časového fondu potrebného na vykonanie prác vytkol až 25. februára 2020, čo je v rozpore s 562 ods. 2 Obchodného zákonníka, podľa ktorého tak mal urobiť bez zbytočného odkladu. Oznámenie väd diela spočívajúcich v nesprávnom počte odpracovaných hodín s odstupom takmer jedného mesiaca nemožno považovať za oznámenie bez zbytočného odkladu.

III.

5. Sťažovateľ tvrdí, že vady diela oznámil žalobcovi včas. Vyjadruje porozumenie zákonnej úpravy, v ktorej nemôže byť uvedená presná doba na oznámenie väd. Uvádza, že na veľkých stavbách nie je možné odkontrolovať činnosť subdodávateľov na dennodennej báze, a preto oznámenie väd do 25 dní od vykonania prác je včasné. Ďalej poukazuje na to, že v súdnej praxi neboli uznané reklamácie urobené s odstupom niekoľkých mesiacoch. Okrem toho pri zvaroch môžu byť vady zrejmé po dlhšom čase. Sťažovateľ ďalej poukazuje na rozhodnutie najvyššieho súdu č. k. 3Obdo/3/2020, z ktorého vyplýva, že nárok na zľavu z ceny diela sa odvíja od pôvodného včasného uplatnenia väd diela a zákon na jeho uplatnenie neupravuje žiadnu osobitnú lehotu. Sťažovateľ svoju strohú argumentáciu uzaviera tvrdením, že súdy mu neposkytli ochranu, nezrozumiteľne konali a odôvodnenie namietaného rozsudku je zmätočné.

IV.

6. Sťažovateľ svojou argumentáciou namieta nesprávnosť právneho posúdenia v rozhodnutí krajského súdu, ktoré sa týkalo zaplata 2 100 eur. Dovolanie proti tomuto rozsudku z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia tak podľa § 422 ods. 1 písm. a) Civilného sporového poriadku nie je prípustné, keďže spor sa týka čiastky, ktorá neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy. Preto ústavná sťažnosť nie je podľa § 132 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov neprípustná. Je však zjavne neopodstatnená a ako taká bola podľa § 56 ods. 2 písm. g) tohto zákona odmietnutá.

7. Vo vzťahu k porušeniu práva podľa čl. 47 charty treba uviesť, že ustanovenia charty sú podľa čl. 51 ods. 1 charty záväzné pre členské štáty vtedy, ak vykonávajú právo Únie alebo ich konanie spadá do rámca pôsobnosti práva Únie. Namietané rozhodnutie krajského súdu sa týka zaplata pohľadávky za vykonané práce. Nemožno dospieť k záveru, že v tomto konaní bolo vykonávané právo patriace do práva Únie, a preto na vec sťažovateľa nie je charta uplatniteľná.

8. Čo sa týka porušenia ústavných práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, treba uviesť, že ústavný súd zásadne nie je oprávnený preskúmať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu. Ústavný súd preskúmava len to, či zákony neboli vyložené spôsobom, ktorý je svojvoľný (arbitrárny) alebo ústavne neudržateľný pre zjavné pochybenia alebo omyly v posudzovaní obsahu takýchto právnych úprav (II. ÚS 348/08). Protiústavné sú len tie rozhodnutia, odôvodnenie ktorých je úplne odchylné od veci samej alebo extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (I. ÚS 301/06). Rovnako o takýto stav ide aj vtedy, ak závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, by zásadne popreli účel a význam zákonného predpisu (I. ÚS 88/07). Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva, rozhodnutie možno považovať za svojvoľné a také, ktoré narúša spravodlivosť konania, iba v prípade, ak sú v ňom vyjadrené dôvody založené na zjavnej skutkovej alebo právnej chybe, dôsledkom čoho došlo k odopretiu spravodlivosti (Moreira Ferreira, bod 85; Navalnyy a Ofitserov proti Rusku z 23. 2. 2016, sťažnosti č. 46632/13 a č. 28671/14, bod 119).

9. Namietané rozhodnutie krajského súdu vychádza z aplikácie § 562 ods. 2 Obchodného zákonníka, podľa ktorého súd neprizná objednávateľovi právo z väd diela, ak objednávateľ neoznámí vady diela a) bez zbytočného odkladu potom, čo ich zistí, b) bez zbytočného odkladu potom, čo ich mal zistiť pri vynaložení odbornej starostlivosti pri prehliadke, ktorú má uskutočniť čo najskôr po odovzdaní diela, c) bez zbytočného odkladu potom, čo mohli byť zistené neskôr pri vynaložení odbornej starostlivosti, najneskôr však do dvoch rokov a pri stavbách do piatich rokov od odovzdania predmetu diela. Tieto ustanovenia Obchodného zákonníka boli aplikované na pomerne osobitný skutkový stav, keď predmetom diela mali byť zväračské práce, ktoré v zmluve o dielo boli definované rozsahom hodín odpracovaných pracovníkmi žalobcu pri výkone druhovo a akosťou nedefinovaných zväračských prác. Okrem toho je zrejmé, že tieto práce boli vykonané v pomerne krátkom čase približne jedného týždňa ku koncu januára 2020, keď aj sťažovateľ odsúhlasil rozsah vykonaných prác – počet odpracovaných hodín pracovníkov žalobcu.

10. Z týchto skutkových východísk je zrejmé, že predmetom diela mali byť pracovné činnosti poskytnuté sťažovateľovi žalobcom, ktorých kontrola sa realizovala potvrdením počtu odpracovaných hodín pracovníkov žalobcu. Záver namietaného uznesenia o tom, že doba približne 25 dní medzi ukončením približne týždň trvajúcich pracovných činností a oznámením väd, ktoré mali spočívať v neefektívnej práci pracovníkov žalobcu, nespĺňa znaky oznámenia väd bez zbytočného odkladu, sa preto nejaví ako zjavný právny omyl. Sťažovateľ z podstaty dojednaní práce priebežne kontroloval, a preto priebežne a bezprostredne po ich skončení mohol namietat ich vady. To vylučuje aj argument sťažovateľa o tom, že na veľkých stavbách nemožno práce kontrolovať na dennej báze, keďže z vykonaného dokazovania vyplynulo, že práve takýmto spôsobom boli vykonávané práce kontrolované. Rovnako neobstojí argument sťažovateľa o tom, že pri zvaroch môžu byť vady zrejmé po dlhšom čase. Takéto, z podstaty tvrdenia sťažovateľa skryté vady neboli predmetom oznámenia väd. Čo sa týka aplikácie záverov iných rozhodnutí, treba uviesť, že relatívne neurčitý pojem oznámenia väd bez zbytočného odkladu treba vykladať v konkrétnostiach povahy vykonávaného diela. Práve záver krajského súdu aplikovaný na osobitnú povahu diela, či skôr priebežne kontrolovaných prác v hodinách jednotlivých pracovníkov žalobcu, vedie k tomu, že záver namietaného uznesenia krajského súdu

nie je zjavným právnym omylom, a teda porušením ústavných práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. októbra 2023

Robert Šorl
predseda senátu